

Moda Cinayetleri

Çağatay Yaşmut

Ođlak Ailesi'ne...

Profesör Aziz Aksoy, her akşamkinden çok daha yoğun köprü trafiğiyle boğuştuğundan sonra, otomobilini Moda Camii'nin hemen bitişiğindeki belediye otoparkına park etti, saatlerce süren bu trafik eziyeti sona erdiği için başını arkaya yaslayıp derin bir “oh” çekti. Her geçen gün daha kötüye giden trafik keşmekeşini yaşadıkça, şehrin kalabalığını, yok edilen yeşil alanları ve her yanı saran o sevimsiz yüksek binaları gördükçe, daha büyük bir özlemlerle anıyordu çocukluğunun güzelim ve tenha İstanbul'unu, Kadıköy'ünü. Arnavut taşlarıyla döşeli Bahariye'den Altıyol'a inerken, tek tük geçen otomobillerle; görgülü ve kibar insanlarıyla eski Kadıköy ne kadar modern, sakin ve huzurluydu. Kadıköy'de gerçek Kadıköylüler otururdu. Eskiden trafik gürültüsü yoktu. Sıkışıklık yoktu. Yaz akşamlarında evlerin balkonlarında hayat vardı. Artık balkonlar yoktu, olanlara da insanlar çıkmıyordu. Ne olmuştu da, son yıllarda niteliksiz, kaba saba insan nüfusu birden artmış, araçlar çoğalmış; caddelere, sokaklara sığamayacak hâle gelmiştik.

Profesör'ün, altüst olan sınırlarını toparlaması için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Soğuk havaya rağmen, otoparkın bitişiğindeki halı sahada gençler top oynuyordu. Dünya umurlarında değildi. Elbet, çoğunun bir sürü derdi, sorunu vardı ama bunları kenara bırakarak bir topun peşinden hırslanarak ve amaçsızca koşup yorulmak güzel bir duyguydu herhalde? Gençlerin bağırışları akşamın sessizliğinde yankılanıyordu. Bir süre maçı izledikten sonra

sinirleri yatışınca, yan koltuktan çantasını alıp otomobilden çıktı. İstanbul'da soğuk bir Ocak akşamıydı. Gün boyu yağan yağmurdan dolayı yerler ıslaktı. Yağmur durmuştu, ancak poyraz sert eserek üşütüyordu. Kapıyı kilitleyip paltosunun düğmelerini ilikledi.

Kulübenin önünden geçerken, profesörü gören belediye görevlisi kulübesinden dışarı çıktı, "Bugün geç kaldınız hocam? Saat altıya geliyor" dedi saatini göstererek.

"Hiç sorma İsa! Hiç sorma! İstanbul'un trafiği artık çekilecek dert değil. Köprüde biri intihar mı ediyormuş ne, trafik kilitlendi yine. Yarım saat hareket edemedik."

"Millet ne yapsın hocam; hayat pahalı, borç gırtlakta. Ya kendilerini aşağıya atıyor ya da ailelerini katlediyorlar. Kurtardılar mı bari garibamı?"

"Bilmiyorum. Akşam haberlerde öğreniriz."

İsa kendinden emin bir tavırla, "Atlamamıştır hocam. Can tatlıdır. Kurtarmışlardır. Şöyle bir köprü havası almıştır."

"Orasını bilemem ama bir gün, bu trafik yüzünden otomobili durdurup ben atlayacağım aşağıya!"

"Allah korusun hocam. Memleketin size ihtiyacı var!"

"Yaa, ne demezsin. Haydi eyvallah."

"Güle güle hocam. Sağlıcakla kalın."

İsa kulübesine girerken, profesör de Kadıköy Çarşısı'nın yolunu tuttu. Bu akşam evde kuracağı içki sofrası için sıkı bir alışveriş yapacaktı. Çarşıya girmeden önce, mis gibi bir deniz havası almaya rıhtıma indi. Martılar akşam rızıklarını çıkarabilmek için kalkmak üzere olan Beşiktaş vapurunun arka güvertesi çevresinde çığlık çığlığa, arsızca simit avına çıkmışlardı. Motorlar yavaşlıyor, yorgun yüzlü insanlar Kadıköy'e akıyordu. Simsiyah göğün altında bıçak gibi bir rüzgâr yüzleri kesiyordu. Sahil daha da soğuktu. Profesör ışıllı duran

Sarayburnu'na, baktı. Bu lanet şehirde yaşamak güzeldi be! Dünyada yoktu İstanbul gibisi. Her gün trafiğine küfür etse de, estetikten yoksun binalar görse de, seviyordu bu büyücü şehri! Büyücüydü tabii! Ne yapıyor, ne ediyor kendinden bir türlü vazgeçiremiyordu. Dünyada şu manzaraya hayran olmayacak insan var mıydı! Ahh, bir de ölüm olmasa! Ölüm aklına gelince, içi karardı ve hayranlıkla seyrettiği güzelim manzara gölgelere karıştı. Yaşı ilerledikçe ölümü daha çok düşünür olmuştu. Hayata bağlandıkça, ölüm yakasına sıkı sıkı yapışıyordu. Bütün bu güzellikleri bırakıp hiçlik içinde yok olup gitmek ürkütücüydü. Bu hiçlik duygusunu en derinden, rüyasız geçen bir uykunun ardından, sabah kalktığında hissediyordu. Karanlığın içinden tekrar dünyaya gözlerini açmak elbet güzeldi, ama uykuda geçirdiği o bilinçsizlik hâlini düşündükçe, yüreği daralıyordu. Ölüm demek, bilinçsizlikti. Bilinçsizlikse, hiçliğin ta kendisiydi! Schopenhauer ölüm korkusunun, üzerinde durulmayacak kadar saçma bir şey olduğunu söylerdi: “Dünyaya gelmeden önceki var olmayışımız bizlerde nasıl endişe ve korku yaratmıyorsa, ölünce de yine aynı var olmayışa sürüklenecek olmamız, bizde niye endişe yaratsın ki?” diyordu büyük filozof. Ama insanın dünyaya geldikten sonra bilincinin olduğunu göz önünde bulundurmuyordu. İşte o bilinç, öldükten sonraki var olmayışı bir türlü kabullenemiyordu. Bir Tanrı'nın olmadığını ve varoluşunun anlamsızlığını kavrayalı çok zaman olmuştu. Ne demişti Sartre: “Varoluşumuz özümüzden önce gelir. Herkes özünü kendi yaratır ve ondan sorumludur.” Ne güzel söylemiş. Tanrı tanımazlığın kesin bir ifadesiydi bu sözler. Bu koca evrende tek başımızaydık. Yukarıda bizi kollayan kimse yoktu. Keşke, bilimle uğraşmak yerine, çevresini kuşatmış bu cahil halk yığımindan biri olup

sorgusuz sualsiz Tanrı'nın varlığını kabul edebilseydi. Keşke, namaz kılıp huşu içinde yaşayıp bu inançsızlığından kurtulabilseydi. Keşke, ölümden sonra ruhun yaşayacağına dair safsataya inanabilseydi. Epikuros: "Ben varsam ölüm yok, ölüm varsa ben yokum!" demişti. Filozofların çoğu, kendisi gibi ölümden sonra başka bir hayatın olduğuna inanmıyordu. O zamanlarda bilim denen şey henüz ortalarda yokken bile, öbür dünya ve bir yaratan düşüncesi saçma geliyorken, bu zamanda böyle şeylere inanmak tamamen saçmalıktı.

Elini pardösüsünün cebine atıp içinde tek taş yüzüğü olduğu küçük kutuyu hissedince, karamsar düşüncelerden sıyrıldı. Pelin'e hediye edeceği bu tek taş yüzük sayesinde, karısı eski neşesine tekrar kavuşacak, güzel günlere geri döneceklerdi. Bu akşamki rakı sofrasının nedeni de, bu hediye törenine yakışır bir zemin hazırlamak değil miydi zaten!

Profesör, Kadıköy Postanesi'nin önünden çarşıya girdi. Postanenin arkasındaki Neşet Ömer Sokak'ta bulunan, oğlu Okan'ın esnaf lokantasına uğramayı düşünse de, bu fikrinden hemen caydı. Çünkü, alışverişi yapıp bir an önce eve gitmek, Pelin eve gelmeden içki sofrasını kurmak istiyordu. Şimdi, Okan'a giderse, yanından en az yarım saat kurtulamazdı.

Kadıköy çarşısındaki pastaneler, şekerciler, lokantalar, fırınlar, baharatçılar, kitapçılar, cep telefonu bayileri cıvıl cıvıldı. Soğuğa rağmen kahvecilerin masalarında yer yoktu. İnsanlar ısıtıcıların altında, yuvarlak, mermer masalarda, lokumla servis edilen Türk kahvelerini sigara eşliğinde yudumluyorlar, sohbet ediyorlardı. Salep de içiliyordu, boza da. Meyhaneler de yükünü almaya başlamıştı. İnsanlar soğuğa aldırmandan dışarıdaki masalarda oturuyorlardı. Rakılar kadehlere konmuş, çeşit çeşit

mezeler masalara yerleşmişti. Çarşı o kadar kalabalıktı ki, daracık sokaklarında itiş kakış yürürken, birilerine omuz atmadan ya da omuz yemeden yürümeyi becermek marifet istiyordu. Ancak Kadıköy'ün yerlisi bu deneyime sahip olabilirdi. Profesör, Surp Takavor Ermeni Kilisesi'nin bulunduğu meydandan geçerek her zaman alışveriş yaptığı Elif Şarküteri'ye girdi.

“Hoş gelmişsiniz sayın hocam” dedi çeşit çeşit peynirlerin, mezelerin, sucukların sergilendiği; pastırmaların tavana asıldığı tezgâhın arkasındaki bembeyaz önlüklü, temiz yüzlü delikanlı. Dükkânda profesörden başka birkaç müşteri daha vardı. Onlarla diğer tezgâhtarlar ilgileniyordu.

“Ne var ne yok Kadir?”

“Sağlığınıza duacıyım hocam. Ne zamandır uğramıyorsunuz, özlettiniz kendinizi.”

“Epey oldu, değil mi?”

“Oldu valla hocam. Ne emredersiniz?”

Profesör önce asılı duran pastırmalara, sonra tezgâhtaki, neredeyse Türkiye'nin her iline özgü peynirlere iştahla göz gezdirdikten sonra ağzı sulanarak, “Sen bana geçen sefer verdiğin şu özel peynirinizden bir kalıp ver bakalım. O iyi çıktı. Yanına biraz tulum ekle. Az da Macar kes. Çiroz ve somonumu unutma. İki yüz elli gram da çemensiz pastırma.”

“Derhal. İtalyan salatası çok taze hocam, vereyim mi?”

“Eh, ondan da biraz koy bakalım. Bu gidişle bu kilo-ları zor vereceğim” dedi paltosunun üzerinden göbeğini tutarak.

“Yok hocam. Maşallah. Turp gibisiniz. En son gördüğümde bu yana kilo almamışsınız. Midye dolma vereyim mi?”

“Gönlümü aldın, ver bakalım dört beş tane. Haydi, hazır almışken yanına da birkaç tane kadınbudu köfte koy.”

“Başüstüne hocam.”

“Büyük Tekirdağ’ı unutma sakın!”

“Altın Sarı! Hiç unutmuyor muyum hocam!”

“Aferin. Turşu da ekle.”

Profesör orta karar bir ikinci el otomobil değerinde bir parayı kasaya bayıldıktan sonra şarküteriden çıktı, meyvecisine ve fırına da uğrayıp elleri kolları dolu evin yolunu tuttu. Hayat güzeldi be! Yaşamak buydu işte! Güzel bir kadınla karşılıklı yudumlanan rakının yerini ne doldurabilirdi! Pelin’i düşününce aklında ne ölüm kalıyordu ne de başka kötü bir düşünce. Hayatında verdiği en doğru karardı Pelin’le evlenmek. İlk karısı Füsün’la otuz yıllık evliliğini bitirdiğine ne pişmandı ne de vicdan azabı duyuyordu. Arkadaşları pörsümüş karılarıyla mutsuzluk içinde yaşarken, Pelin ona mutluluk ve gençlik hormonu aşıliyordu. Böyle güzel ve genç bir kadınla insan nasıl yaşlanırdı ki! Pelin sayesinde kanı damarlarında jet hızıyla akıyordu. Ayrıca, şu mavi haplar sayesinde de, Pelin’e ayak uydurmakta zorlanmıyordu. Bazen yataktan hiç çıkması gelmiyordu. Performans arttıkça güveni de artmıştı. Artmasına artmıştı ama son zamanlarda Pelin’in ruh hâlindeki değişiklikler de gözünden kaçmıyor değildi. Bazen karısının çok düşünceli ve mutsuz olduğunu fark ediyordu. Profesörün bu dünyada en korktuğu şey, karısının genç birine âşık olması ve kendisini terk etmesiydi. Bu düşünce, üzerine bir fil oturmuş gibi yüreğini daraltıyordu. Bu yüzden Kapalıçarşı’daki kuyumcudan tek taş yüzüğü satın almıştı. Paralar suyunu çekiyordu ama olsun, Pelin’e her şey değerd. Ona canını verirdi.

Profesörün evi Moda’da Barış Manço Müzesi’nin sokağındaydı. Apartmanına girdi, merdivenleri tırmandı, daire kapısının önünde poşetlerini ve çantasını yere bıraktı, cebinden anahtarları çıkarıp kilide soktu. Kapı

kilitli değildi. Pelin evde miydi? Bugün biraz geç gelmeyecek miydi yahu? Tüh be! Eğer evdeyse onu rakı sofrasıyla karşılama sürprizi gümbürtüye gidecekti.

Kapıyı açıp, “Canım” diye seslendi. “Ben geldim.”

Buzdolabının gürültüsünden başka ses yoktu evin içinde.

Hole girerken bir kez daha seslendi. Yine cevap gelmedi.

Pelin sabah evden çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalıydı. Bu zamanda insan evinin kapısını kilitlemeyi unuttur mu canım! Etraf hırsız kaynıyordu. Daha geçen yıl apartmana hırsız girdiğini ne çabuk unutmuştu! Ama bir yandan da, karısına yapacağı sürpriz bozulmadığı için çok sevindi. Ayakkabısını ve pardösüsünü çıkardı, pardösüsünü askıya astı, yüzük kutusunu pardösüsünün cebinden alarak pantolonunun cebine soktu. Terliklerini giydi. Kapının önündeki çantasını ve poşetleri alarak kapıyı ayağıyla itip kapattı. Çantasını hole bırakıp mutfığa geçti, poşetleri tezgâha koydu. Biraz soluklandı. Salondaki masayı kurup Pelin eve gelinceye kadar hafiften demlenmeye başlayabilirdi. Nevaleyi keyifle poşetlerden çıkardı. Masayı kurmak için salona girdiğinde donup kaldı!

Zihninin bir oyunu olup olmadığını algılamaya çalıştı. Zihni birkaç salise içinde, o an karşısındaki, susturuculu tabancasını sırtarak ona doğrultmuş adamı, bir arkadaşıyla, bir komşusuyla, okuldan bir meslektaşıyla ya da tanıdığı herhangi biriyle eşleştirmeye çalıştı. Eşleşmedi. Tabanca üç kere tısladı. Profesör göğsünde hissettiği acıyla o çok korktuğu hiçliğin karanlığına yuvarlanıverdi.

Adam tabancasını beline sokarken, “Amma geç kaldın be hocam. Beklemekten ağaç oldum. Daha yapacak bir sürü işimiz var” dedi kan gölüne dönmeye başlamış parkenin üzerinde gözleri açık, cansız yatan profesöre

bakarak. “İnsan bu kadar bekleyince acıkıyor, seninle işimiz bitince o poşetlerde neler olduğuna bir bakacağım” diye ekledi yine sınıtarak.

Spor çantasından bir seccade, *Kur’an* ve siyah bir tespih çıkardı. Seccadeyi yere serdi. Profesörü kollarından tutup seccadeye doğru sürüklerken bir yandan da, “Amma ağırmışsın be hocam” diye mırıldandı. O sırada sokak kapısının kilidine bir anahtar girdi. Adam, profesörü bırakıp mutfağa koştu, kapının arkasına gizlendi. Silahını çıkardı. Sokak kapısı açıldı, biri eve girdi, kapı kapandı. Dolabın kapağı açıldı, kapandı, terlik giyildi, adımlar salona yöneldi. Birkaç saniye sonra bir kadın çığlığı koptu. Adam mutfaktan çıkarak başını salona doğru uzattı. Sarı saçlı, uzun boylu bir kadın yerdeki cesede bakıyordu. Sırtı dönüktü. Üzerinde bej renkli uzun bir pardösü vardı.

“Merhaba, sen de kimsin?” dedi kadına.

Kadın yerinde zıpladı, arkasını döndüğünde yüzü şaşkınlık ve korkuyla çarpıldı. Ne olduğunu anlamadan tabancanın kabzasını alınının ortasına yedi.

Kadın yarı baygın vaziyette iki güçlü kol tarafından koridor boyunca yatak odasına sürüklendiğini fark ediyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu. Sonra o güçlü kollar onu hoyratça yatağa fırlattı. Adam, yatağın ayak ucuna geçerek gözü kadında, ne kadar şanslı bir hergele olduğunu düşündü. Bir taşla iki kuş vurmıştu. Bu afet iştah vericiydi ve uzun süre onu tok tutacağa benziyordu.

“Bana yalnızca profesör demişlerdi, bu da hediyesi galiba!” dedi pis pis sınıtarak. Fermuarını açtı.

Vahşi bir hayvan gibi kadının üzerine atıldı. Bu sırada, kadın kendine gelmiş, gücü yettiğince üstündeki adama rastgele salladığı zayıf yumruklarıyla karşı koymaya çalışıyordu. Adam, bu çelimsiz yumrukları yakalayıp kadının kollarını iki yana doğru bastırdı.